

Llambregades

DES DEL TREN

Es a primers de Març, que agafem el tren a Barcelona per anar a Calella.

Certament, el viatge transcorre ràpid entre la distracció del paisatge. Com que ambdós costats són prou atractius, indistintament, gireu els ulls a l'un i a l'altre, com si volguessiu compartir les delícies de llurs belleses.

A la dreta i durant tot el camí, no vos deixa l'immensitat de l'aigua amb son zumzeix asprívol, que, malgrat la seva monotonia, per la invarietat de sa cadència, trobeu goig en oir-la

Gairabé fins a tocar la via, joguinegen infantívolament les diminutes ones que llisquen arrugoses per la pendent platja amunt. Totes porten en sos llavions de neu, una cançó d'exquisida melodia; totes al morir deixen a la sorra, com un sospir, un cordonet curvat exacte a la seva forma, el qual esborra i el fa de nou la que succeeix; totes fan el complement d'un tendre idil·li i són, l'exquisida, l'encantament de les platges llevantines.

Precisament era de bon matí, en el punt que el sol eixia en semicírcol de la llunyana línia blavosa de l'horitzó. Tota sa daurada faç somniosa encara, quedava allargassada, reflexant-se amb tremolor de nimfa en el gran mirall convex de la mar. I pausada-

ment, silenciosament, miraculosament, sembrant ací i allà, en l'aigua multitud de fonedissos llumenerets engegadors, l'hòstia de foc, arrodonint-se, descobrint tota sagramental germinadora, anava pujant, pujant, com si uns braços invisibles de darrera l'aigua anessin aixecant-la per damunt la terra.

Ara tombeu el nas a la banda esquerra i veureu al fons a últim terme un seguit de montanyes de poca elevació i gens alegres. En els llocs on la vinya s'enfila fins al cimall de tot, l'aspere nuesa de son cos us corgela de tristor. En l'espai on el bosc, clapejat, ho negreja, els arbres tenen un posat de feblesa, d'impotència, que infundeixen en l'ànim, el més agut eternament de llangor. Però aquesta desolada impressió espontànea, resta sinó del tot ofegada, notablement atenuada per la lluminosa verdor d'una deliciosa planura, acuradament conreada, que s'exten avall, des del serrat fins a la mar. Fa goig de veure aquests camps d'hortalices, primarenques en el Març, frescos i gerds com en plena primavera. Es d'admirar també la distribució geomètrica d'aquesta superfície en grans rectangles visibles per polides rases, els quals són subdividits per petites andanes per tal d'ésser més fàcil la regada.

Davant d'aquesta atraienda perspectiva, i profundisant una mica la cosa, se us apareixen un tumult

---

Arbucienc: Ja esteu suscrit a "El Baix Montseny"?
